

DADES
ACTUALITZADES
ANY 2012



Joan Veà

VALENCIÀ: PAGA I CALLA

EL PREU D'OFRENAR NOVES GLÒRIES A ESPANYA


esquerra

SUMARI

Introducció.....	3
1. Quan el mal ve d'Almansa.....	4
2. El temps no ho cura tot.....	5
3. Situació econòmicofinancera del País Valencià.....	7
4. Pagar i callar.....	12
5. De la colònia tributària a la sobirania fiscal.....	18

INTRODUCCIÓ

Amb l'actual context econòmic que estem patint d'una manera especialment greu els valencians, veu la llum aquesta nova versió del nostre document sobre el finançament valencià: el valencià paga i calla. El document arriba mentre l'asfíxia financera en què es troba la Generalitat Valenciana ha fet revifar el debat sobre el finançament autonòmic, ja considerat estructuralment injust, fins i tot per l'Associació Valenciana d'Empresaris

Aquesta diagnosi, que aprofundirem en aquest document, requereix d'un debat profund i seré sobre què volem ser els valencians de majors, especialment en aquest moment en què les nostres finances estan intervingudes de facto per l'Estat Espanyol. En les darreres setmanes els rumors d'intervenció han planat constantment sobre el País Valencià, davant la incapacitat del govern per gestionar unes arques buides pel balafament i la corrupció però també per l'espoli fiscal que patim els valencians indistintament del color del govern estatal. Finalment, el Consell ha optat per baixar els braços i encomanar un pla d'ajust directament al Ministeri d'Hisenda, deixant-nos sense capacitat de decidir econòmicament sobre les nostres necessitats, mentre els ciutadans del País Valencià pateixen d'una manera sagnant retallades en els serveis públics essencials com l'ensenyament o la sanitat.

Aquesta nova versió de "Valencià: paga i calla. El preu d'ofrenar noves glòries a Espanya" servirà doncs, per a analitzar el robatori sistemàtic que patim per part d'Espanya, així com les conseqüències que això té per al nostre benestar i el nostre futur. També ens farem ressó d'altres anàlisis sobre el mal finançament estructural, fets des d'altres entitats i institucions per poder fer una aproximació global a aquest mal negoci anomenat Espanya.

1. QUAN EL MAL VE D'ALMANSA...

Sovint el debat sobre el finançament autonòmic es limita al període democràtic. Tanmateix cal anar més enllà per tenir les claus i entendre perquè els valencians i valencianes patim d'una manera més patent la pèrdua de riquesa. Amb la Guerra de Successió, els valencians no només vàrem perdre la batalla d'Almansa i les nostres lleis i costums, sinó que les tropes vencedores van complir un dels seus grans objectius: l'abolició de la sobirania fiscal en els territoris de l'antiga Corona d'Aragó.

Amb el Decret de Nova Planta, va arribar un nou sistema de recaptació de tributs centralitzat a Madrid. Però, tot i la unitat del sistema per a tot l'Estat Espanyol, els territoris de la Corona d'Aragó, tenien un impost exclusiu que gravava en gran manera el seu territori. A cada indret, el nou impost prendria un nom diferent: a Catalunya el "cadastre", a les Illes Balears la "talla", a l'Aragó la "única contribución" i al País Valencià "l'Equivalent".

D'aquesta manera els valencians fa més de tres segles que vam perdre la capacitat de recaptar i gestionar els nostres impostos en funció de les nostres necessitats. Aquest decret, imposat per dret de conquesta és, emprant termes molt més actuals, la nostra primera intervenció econòmica per part d'Espanya.

L'Equivalent, creat per Felip V al 1717, es va establir al Regne de València, com a impost directe i únic sobre la riquesa. Aquest impost, pocs anys després de la seua implantació, al 1725, ja suposava el 60% dels impostos recaptats al País Valencià. En l'any 1845 passà a anomenar-se "l'amillorament", que correspon als actuals padrons de la contribució rústica i urbana.

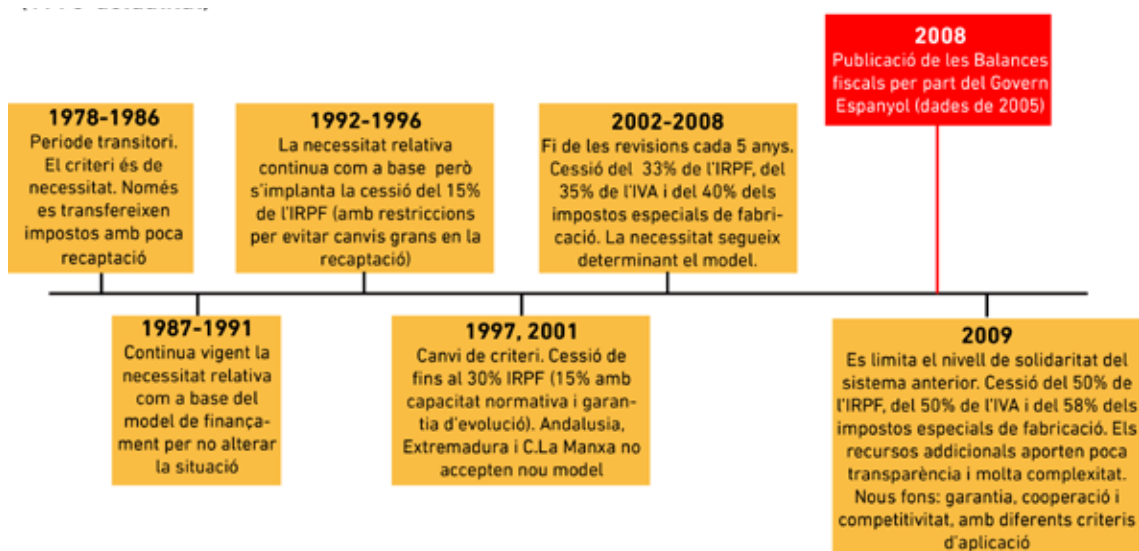
Des de l'establiment de l'Equivalent, a partir del qual el País Valencià es va convertir en colònia recaptadora per a Castella, les coses no han anat a millor. Durant 300 anys s'han succeït dictadures i períodes de democràcia, de governs de dretes i d'esquerres que no han fet més que perpetuar l'espoliació de les terres valencianes. Així, durant la dictadura de Franco els valencians ens vam haver de pagar el Pla Sud per desviar el llit de Túria i evitar les inundacions a la ciutat de València amb una sobrecàrrega impositiva, mentre a d'altres territoris l'Estat, finançava directament les seues infraestructures. En canvi l'actual traçat de l'AP7 existeix, no per la voluntat del règim d'articular el que ara es coneix com a corredor mediterrani, sinó per una imposició del Fons Monetari Internacional, per tal d'ajudar a la malmesa economia espanyola.

2. EL TEMPS NO HO CURA TOT

L'any 1978, una vegada acabada la dictadura de Franco, i establert el primer govern democràtic, es va produir una nova reforma fiscal que va instaurar l'Impost sobre la Renda de les Persones Físiques (IRPF). A l'any 80, amb l'aprovació de la LOFCA, s'iniciava el funcionament de "les aportacions a la solidaritat".

Segons l'articulat de la LOFCA, un dels seus principis bàsics és "La garantía del equilibrio económico, a través de la política económica general, de acuerdo con lo establecido en los artículos 40.1, 131 y 138 de la Constitución, que corresponde al Estado, que es el encargado de adoptar las medidas oportunas tendentes a conseguir la estabilidad económica interna y externa y la estabilidad presupuestaria, así como el desarrollo armónico entre las diversas partes del territorio español" (art 2.2B). Fins ací els bons propòsits, que s'han convertit en un nova manera de continuar amb l'espoliació dels recursos dels valencians.

GRÀFICA 1. EVOLUCIÓ DEL SISTEMA FINANCER AL PAÍS VALENCIÀ (1978-ACTUALITAT). FONT: *EL FINANÇAMENT DELS VALENCIANS: UNA INSUFICIÈNCIA HISTÒRICA* (RAFA BENEYTO, FUNDACIÓ NECE)



Per a entendre l'evolució del sistema de finançament cal tenir en compte que la base d'aquest és el criteri de necessitat, és a dir, els recursos que les comunitats autònomes necessiten per a cobrir la despesa de les seues competències. El primer càlcul d'aquestes despeses, que es realitza a l'any 1978, es fa en base al cost que tenien aquestes competències en un model centralitzat. Aquest fet va introduir una sèries de distorsions, ja que l'Estat no ofería el mateix nivell de serveis a tots els territoris. Per a poder tirar endavant les reformes del sistema

de finançament s'ha buscat mantindre aquest statu quo i per tant les distorsions per a evitar tensions territorials i que cap CA perdera recursos en les successives reformes de finançament.

Aquesta és la base per al càlcul del finançament autonòmic que es mantindrà fins a l'any 1997. A partir d'aquest moment les necessitats es calcularan al base a una sèrie d'indicadors, basats principalment en la població. Cal tenir en compte però, que l'elecció d'aquests indicadors i de la importància de cadascun d'ells, estarà feta per tal de mantenir l'estatu quo i no les necessitats reals. A partir del 1997, s'iniciarà la cessió de tributs a les CCAA que només participaran d'una part de la recaptació i amb una capacitat normativa sobre aquestos molt limitada.

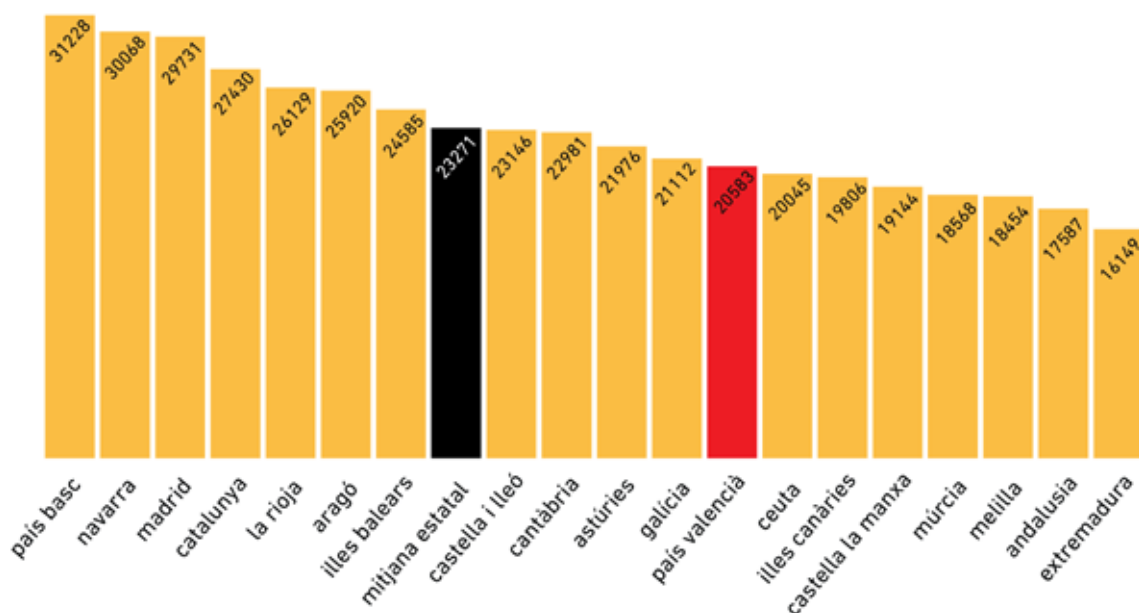
L'any 2002, el nou canvi vindrà amb l'augment dels impostos cedits i el seu percentatge. La seua principal novetat, és que s'elimina la seua revisió cada 5 anys i ja té vocació de permanència. Aquest model seria de nou revisat al 2009, amb un nou augment de la cessió d'impostos i amb la introducció de diferents fons (de competitivitat, garantia i cooperació) per tal que cap CA perda recursos i mantenir, amb un nou càlcul, el mateix statu quo, amb el qual els valencians sempre perdem.

Cal tenir en compte, a tall de recordatori, que Navarra i País Basc, no aplicaran cap d'aquests models ja que des de l'aprovació de la Constitució Espanyola del 1978, se'ls reconeixen els seus drets forals i per tant gaudiran d'hisenda pròpia i un sistema de concert econòmic.

3. SITUACIÓ ECONÒMICOFINANCERA DEL PAÍS VALENCIÀ

L'actual asfíxia financera del País Valencià, ha deixat al descobert una de les grans mentides dels successius governs valencians. El País Valencià no és una territori ric, sinó més bé al contrari. L'evolució del Producte Interior Brut (PIB) del País Valencià, deixa al descobert el ràpid i progressiu empobriment del País Valencià que va perdent posicions respecte altres territoris al mateix temps que perd potència econòmica respecte a la mitjana de l'Estat, incomplint-se una vegada més l'axioma repetit fins a la sacietat per Espanya de vetllar perquè els diferents territoris de l'Estat havien d'anar equiparant la seua riquesa d'una manera harmònica, tal i com diu la LOFCA.

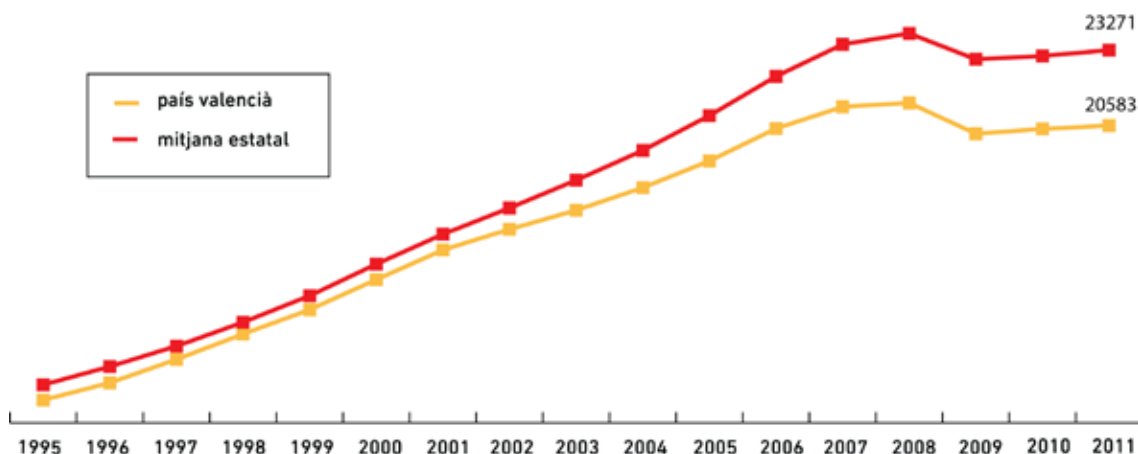
GRÀFICA 2. PIB PER CAPITA CCAA (ANY 2009). FONT: INE



En la gràfica podem veure el PIB per càpita de les diferents CCAA. El PIB es calcula sumant tota la producció de béns i serveis d'un territori en el decurs d'un any. El PIB per càpita no és més que el repartiment d'aquesta producció a parts iguals per cada habitant del territori. Aquesta és la mesura estàndard a nivell internacional per a mesurar la renda dels diferents territoris. Així, els valencians no estem en la mitjana de renda de l'Estat Espanyol sinó que estem per sota de la mitjana amb un diferencial de 2688€. Aquestes dades en una situació normal de no-espoliació ens haurien de col·locar com a receptors nets de fons de solidaritat en virtut del "desarrollo armónico" que propugna la LOFCA. Malgrat tot, contínuem aportant fons a l'Estat i perdent capacitat de cobrir les nostres necessitats com a país. A més de perdre renda d'una manera continuada, anem perdent posicions respecte a d'altres territoris ocupant la dotzena posició de 19 territoris.

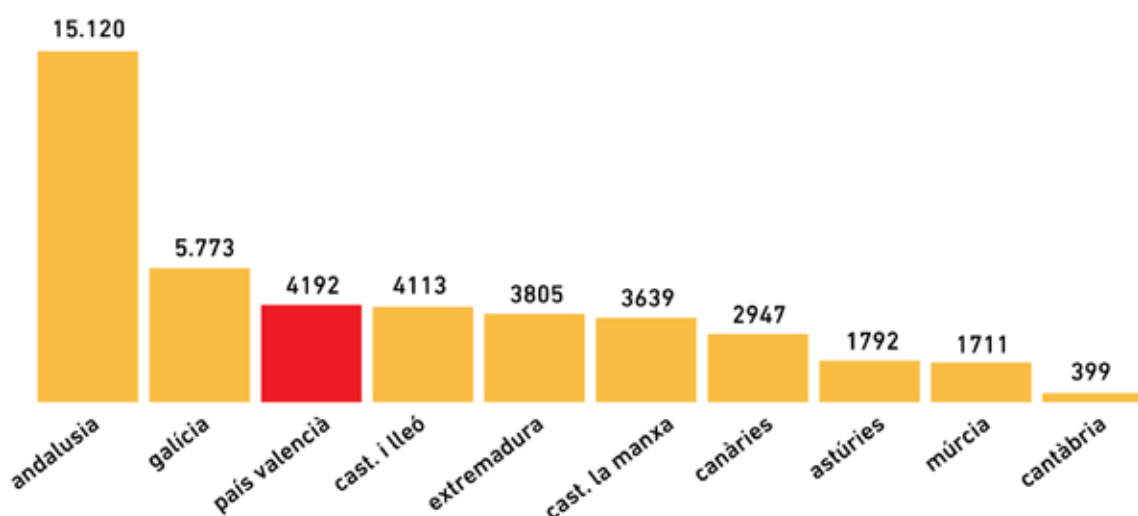
Una altra de les màximes de la LOFCA és que la renda s'ha d'anar igualant respecte a la mitjana de l'Estat. L'evolució del PIB per càpita valencià i de la mitjana de l'Estat, porten, però, trajectòries divergents, i per tant augmentant la desigualtat.

GRÀFICA 3. EVOLUCIÓ DEL PIB VALENCIÀ PER HABITANT EN EUROS. FONT: INE



El País Valencià ha estat considerat per la Unió Europea durant molts anys, (fins al 2004, amb l'ampliació cap a països amb menys riquesa que l'Estat Espanyol) com a objectiu 1 (aquell reservat al desenvolupament i ajust estructural de les regions menys desenvolupades i que tenen una renda inferior al 75% de la renda europea), amb la qual cosa, hem rebut una important quantitat de diners europeus per al desenvolupament del País Valencià.

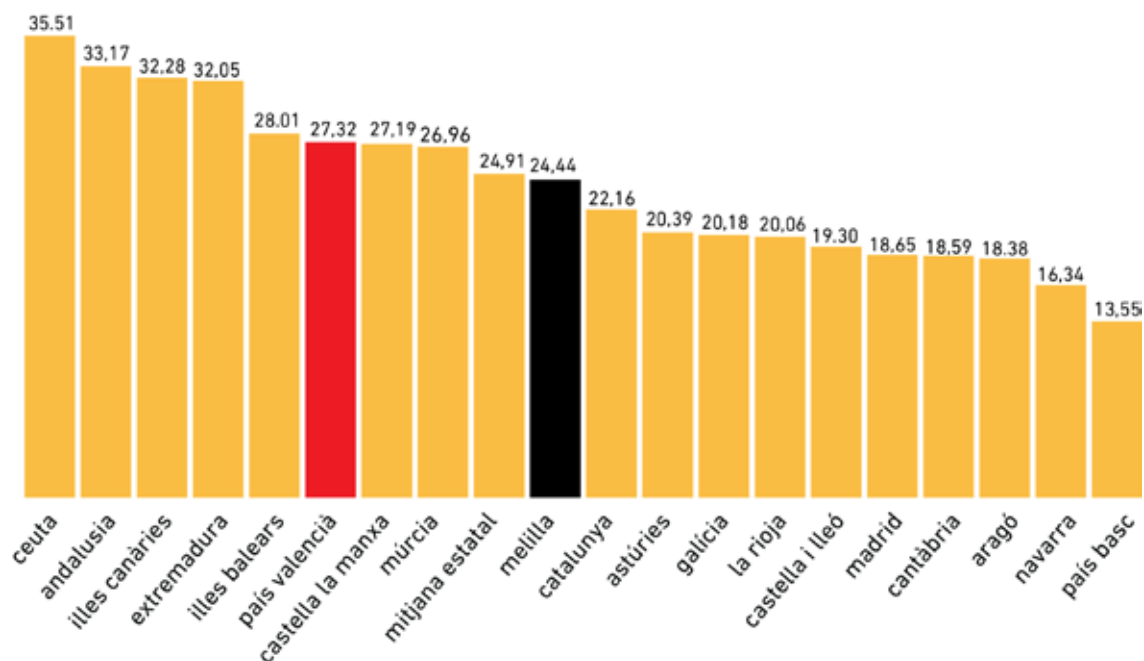
GRÀFICA 4. FONTS FEDER UE PREVISTA EN LES CCAA PER A 2000-2013 (EN MILIONS D'EUROS). FONT: MINISTERIO DE ECONOMÍA



D'aquesta manera el País Valencià la tercera CA que més recursos ha rebut de la UE mitjançant els fons FEDER, el que constata una vegada més que no som, ni a ulls de la Unió Europea un territori ric, ja que han d'invertir una gran quantitat de recursos per a ajudar-nos a convergir amb la mitjana europea, sense assolir aquest objectiu.

Per si tot açò fóra poc, al País Valencià patim uns elevadíssims nivells d'atur que contribueixen a empobrir-nos encara més. Pel al primer trimestre de 2012, la taxa d'atur al País Valencià és de 27,32% és a dir, que més d'una quarta part de les persones que volen treballar no poden fer-ho. Aquest és el resultat del model basat en "la rajola, sol i platja" a què ens han abocat els diferents governs del Partit Popular que no han fet cap mena d'acció en canviar el nostre model productiu cap a un model més estable i més resistent a la crisi. Amb aquest model del Partit Popular ens trobem amb dos grans col·lectius d'aturats, per una banda treballadors amb baixa qualificació laboral entre els 30 i 45 anys que s'han dedicat majoritàriament a la construcció i per altra banda, tota una generació de joves de menys de 30 anys amb elevada formació acadèmica i que no troben encaix al sistema productiu valencià i per tant es veuen obligats a abandonar el País Valencià. Actualment, pel que fa a l'atur juvenil ens trobem amb una taxa del 57,1%, fet que suposa que més de la meitat dels nostres joves no tenen feina.

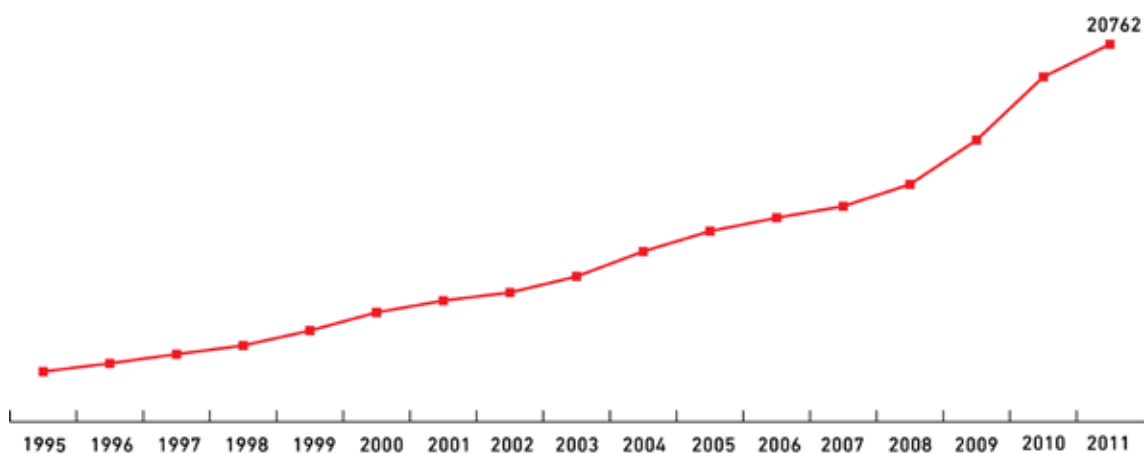
GRÀFICA 5. TAXA D'ATUR PER CCAA PER AL PRIMER TRIMESTRE DE 2012 (EN %). FONT: INE



Tal i com es desprén de la gràfica, País Basc, i Navarra que tenen un model de concert econòmic, i per tant poden gestionar els seus impostos, tenen taxes d'atur molt menors a la mitjana, ja que han pogut invertir en un model productiu diferent i han pogut desenvolupar les polítiques per a evitar la crisi, o almenys minimitzar el seu impacte.

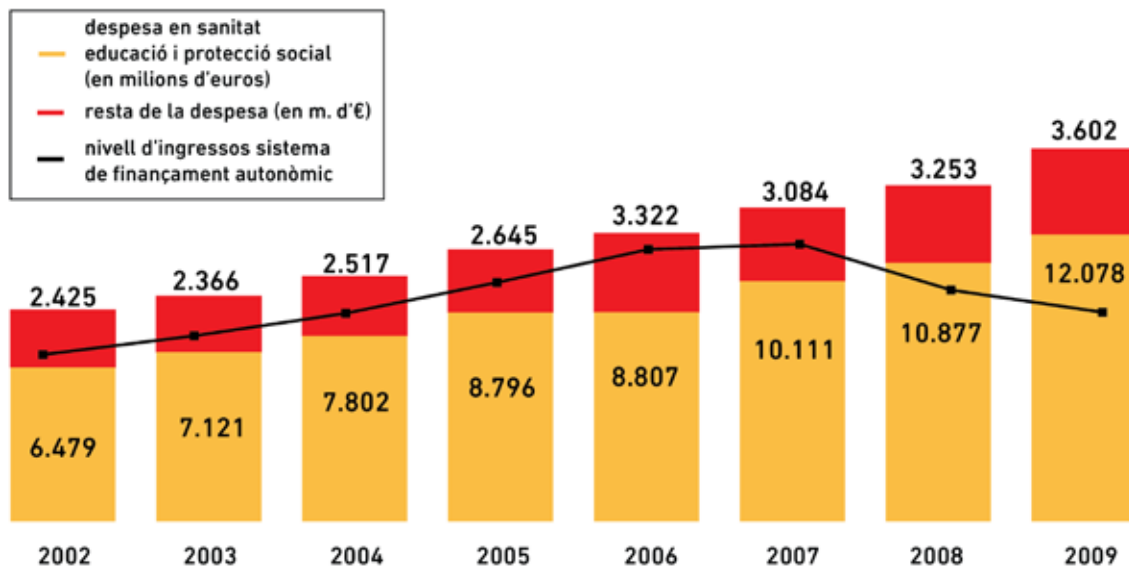
Un altre dels problemes amb què ens trobem en el context econòmic actual, és l'elevat endeutament de la Generalitat Valenciana, que ha anat augmentant en una època de creixement per la mala gestió del successius governs sumada al mal finançament estructural que patim en un moment en què la lògica econòmica recomanava l'estalvi de recursos per quan arribara la fi del creixement. Aquesta tendència, ha sigut encara més pronunciada durant el govern de Francisco Camps en què l'endeutament va augmentar a un ritme molt més elevat fins a arribar la crisi en què la baixada d'ingressos per la caiguda de l'activitat econòmica i l'augment de les despeses, sobretot en quan a protecció social d'aquelles persones que es quedaven sense feina, ha fet disparar-se més encara aquest endeutament.

GRÀFICA 6. EVOLUCIÓ DE L'ENDEUTAMENT DE LA GENERALITAT VALENCIANA ENTRE 1995 I 2011 (EN MILIONS D'EUROS). FONT: BANCO DE ESPAÑA



Com s'ha dit, l'endeutament ve en gran mesura del mal finançament estructural que patim els valencians per part de l'Estat Espanyol. En la següent gràfica, podrem veure com des de l'any 2002, els ingressos pel sistema de finançament són inferiors a la despesa de la Generalitat Valenciana, arribant al moment què, en 2008 i 2009, els ingressos del sistema de finançament no arriben a cobrir les despeses necessàries per a pagar la sanitat, l'ensenyament i la protecció social al País Valencià. En altres paraules, un sistema de finançament que està pensat, segons s'explica, per a garantir una sanitat, educació i serveis socials de qualitat a tots els territoris de l'Estat, acaba per no ser suficient per pagar la sanitat, educació i serveis socials al País Valencià, que presenta uns indicadors que el situen a la cua de l'Estat en aquestos aspectes.

GRÀFICA 7. DÈFICIT PÚBLIC VALENCIÀ I ELS SEUS FACTORS. FONT: BANCO DE ESPAÑA. SINDICATURA DE COMPTES



4. PAGAR I CALLAR

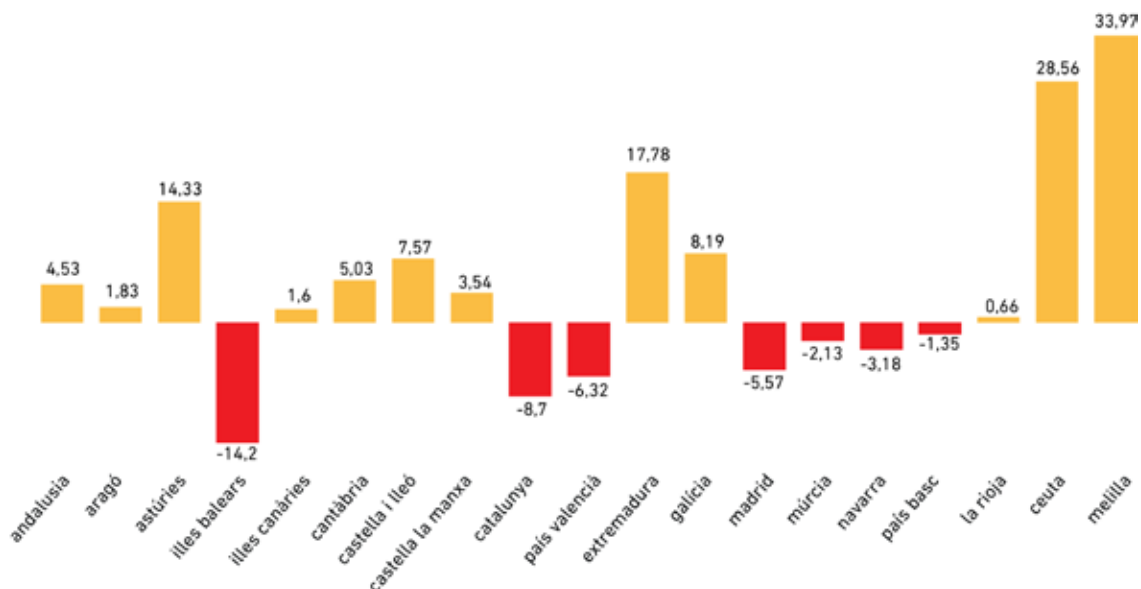
Com ja hem vist, en els epígrafs anteriors, el País Valencià és un territori empobrit a dins de l'Estat Espanyol, amb la qual cosa, si l'Estat Espanyol, complira amb els preceptes de la LOFCA, el País Valencià hauria de ser receptor "de la solidaritat interterritorial". En aquest epígraf mostrarem doncs, que el País Valencià, no només no rep aquest fons sinó que és contribuent net a la solidaritat.

Quan parlem de solidaritat interterritorial, ens referim als fluxes de diners públics que es donen entre els diferents territoris de l'Estat. Aquests fluxos es calculen mitjançant les balances fiscals. Una balança fiscal és la comparació entre, per una banda, els impostos que recaptat l'Estat de les famílies i empreses d'un territori, i de l'altra, les inversions que aquest realitza en el mateix territori, durant un període de temps determinat. Hi ha establerts dos mètodes per a calcular aquestes balances. En primer lloc trobem el mètode del "flux monetari" basat en la comparació entre els diners que es recapten en un territori i les despeses que efectivament l'Estat realitza en el mateix territori. En segon lloc tenim el mètode de la "càrrega-benefici". Aquest mètode es basa, per la banda de l'ingrés, en qui suporta la càrrega impositiva, i, per la banda de la despesa, qui és i on està situat el beneficiari últim de la despesa que s'efectua.

A tall d'exemple moltes inversions que es fan a Madrid s'imputen al conjunt de l'Estat en virtut d'un suposat interès general. Per exemple, la reforma del Teatre Real o el Museu del Prado són infraestructures pagades amb recursos de l'Estat, que segons el criteri del flux monetari, seria despesa efectuada a la Comunitat de Madrid, però que si utilitzarem el segon mètode seria una despesa que es repartiria entre totes les CCAA, ja que, en teoria, el benefici és per a tots els ciutadans de l'Estat.

En endavant les dades que presentarem es basaran en el criteri de "fluxe monetari", ja que reflexen molt millor els fluxes de recursos entre les CCAA i l'Estat i també és el que s'utilitza a la UE per a calcular les aportacions dels Estats membres.

GRÀFICA 8. DÈFICIT FISCAL EN LES CCAA (EN % DE PIB). CRITERI DE FLUX MONETARI. FONT: INSTITUTO DE ESTUDIOS FISCALES. MINISTERIO DE ECONOMÍA

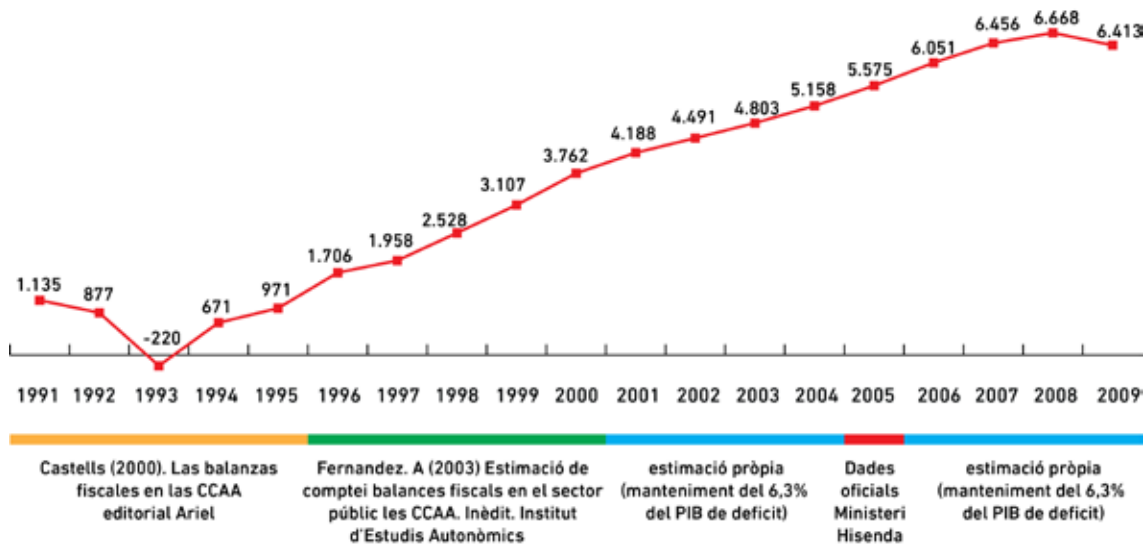


Com es desprén de la gràfica, els grans aportants a la malanomenada solidaritat interterritorial són els països de “paga catalana”, és a dir els Països Catalans. En dades absolutes cada any els valencians perdem 5575 milions d’euros, a Catalunya 14808 i a les Illes Balears altres 3191 milions d’euros. Algunes dades situen a la Comunitat de Madrid també com a aportant net, però això ve motivat per l’anomenat “efecte seu” ja que a Madrid tenen la seua seu social la major de les grans empreses estatals com Telefónica, Repsol, Banco Santander, etc que paguen els seus impostos a Madrid però aquests mateixos impostos es generen en altres territoris. Per tant les dades de la suposada aportació de la Comunitat de Madrid cal interpretar-les tenint en compte aquest efecte seu.

L’any 2005 (únic any en què s’han publicat dades oficials a instàncies d’Esquerra Republicana) els valencians vam aportar a l’Estat aproximadament 5575 milions d’euros en impostos i que després no es van invertir al País Valencià. Això suposa la pèrdua de 1217 euros per cada habitant del País Valencià durant un any, o 3,33 euros de robatori per cada valencià cada dia, és a dir un total de més de 15 milions d’euros diaris. Aquesta pèrdua de recursos que són cabdals per superar l’actual crisi i per afrontar als reptes que tenim.

Aquesta situació no és anecdòtica d’un any en concret sinó que es perllonga des de l’aprovació de la LOFCA. Tenint en compte que no s’han publicat més dades oficials de les balances fiscals tret de les 2005, hem elaborat una estimació a partir de diversos estudis per establir l’evolució del dèficit fiscal valencià des de 1991.

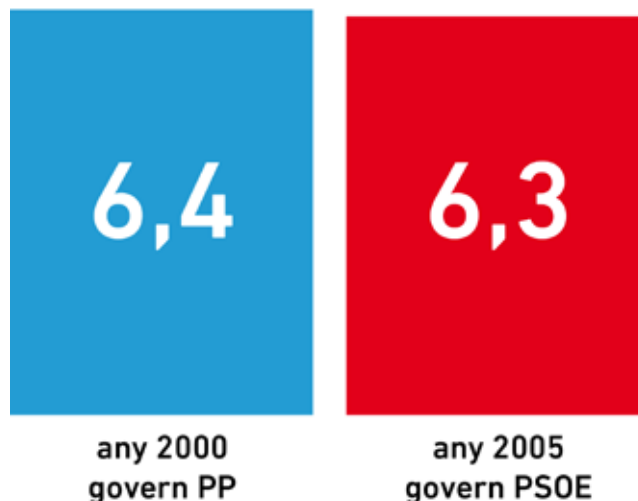
GRÀFICA 9. EVOLUCIÓ DEL DÈFICIT FISCAL VALENCIÀ 1991-2009 (EN MILIONS D'EUROS)



Per tal d'establir l'estimació del dèficit fiscal valencià als anys en què no hi ha dades, hem establert que la mitjana dels anys compresos entre 2001 i 2009 el dèficit fiscal es mantenia al voltant del 6,3 del PIB, ja que a l'any 2000 i al 2005, en què sí que hi ha dades, el dèficit es mantenia en aquest valor.

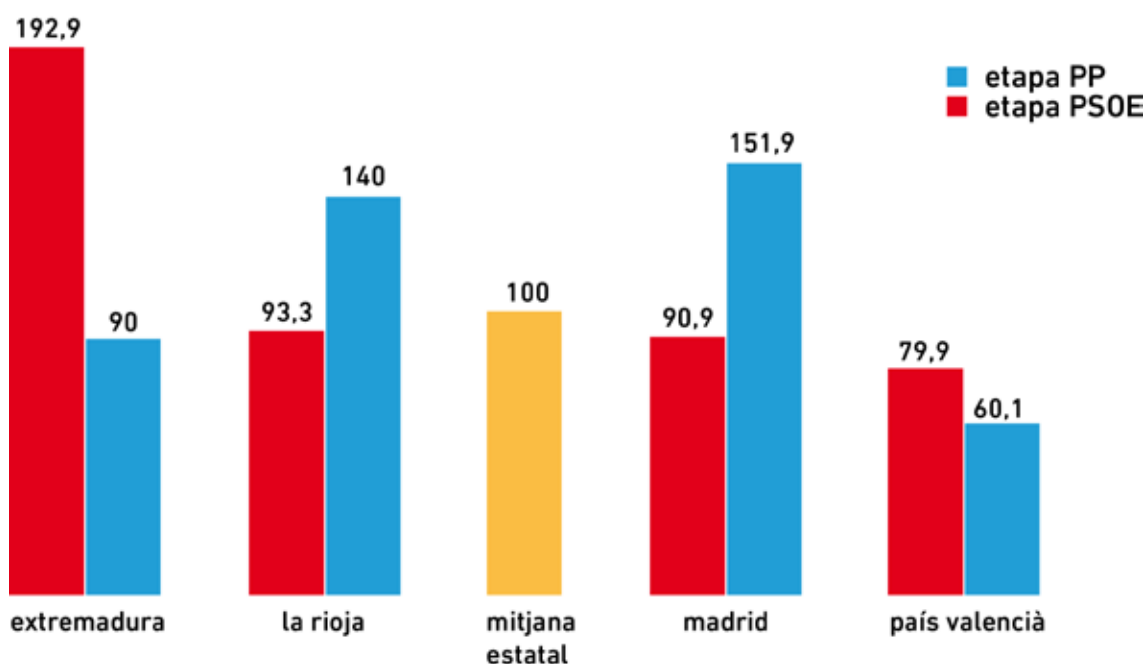
Moltes vegades aquesta espoliació s'ha intentat vincular a la presència d'un partit o l'altre (PP i PSOE) en el govern de l'Estat. Tanmateix tant amb governs d'esquerrres, com de dretes, com de centre, com democràtics o dictatorials, els valencians continuem espoliats i perdent recursos cabdals per al nostre futur.

GRÀFICA 10. DÈFICIT FISCAL VALENCIÀ COMPARAT 200-2005 EN %. FONT: INE



El finançament autonòmic ha sigut, des de l'arribada de la democràcia, una de les batalles polítiques claus a les institucions espanyoles. L'arribada d'un partit o d'altre al govern han provocat variacions substancials en la distribució de les inversions entre els diferents territoris, afavorint sempre aquells on els partits al poder han tingut els seus viviers de vots.

GRÀFICA 11. INVERSIONS DE L'ESTAT EN LES CCAA (PERÍODE PSOE I PP) EN MITJANA 100 PER HABITANT. FONT: EL PUNT, 30 DE SETEMBRE DE 2007



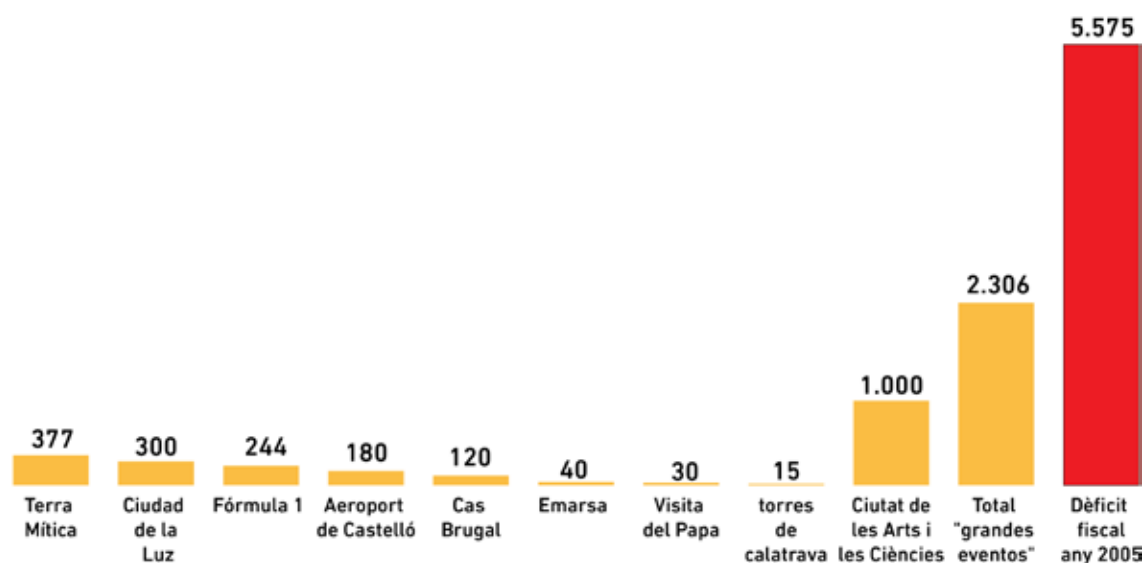
Així mentre canviaven les prioritats pressupostàries en favor d'unes autonomies o altres en funció de qui governara, el País Valencià continuava discriminat i per baix de la mitjana de l'estat en matèria d'inversions.

No és difícil doncs desmuntar alguns dels tòpics amb que els polítics espanyols acostumen a resoldre qualsevol polèmica sobre finançament autonòmic. Amb les dades que hem aportat no és difícil respondre. Tot seguit en reproduïm alguns d'aquests:

- “Las comunidades autónomas con mayor renta per cápita són las que tienen déficit fiscal y aquella con menor renta per cápita aportan menos” (El País Valencià està 2688€ per baix de la mitjana del PIB i és aportador net)
- “Es lo que cabe esperar de un sistema fiscal progresivo y de una correcta redistribución de la renta a través del gasto público” (tot i que estem per davall de la mitjana estatal en PIB cada any el País Valencià paga 5575 milions d'euros en impostos que no s'inverteixen de nou al territori)

- “Las comunidades autónomas con régimen general que tienen mayor renta per cápita son las que más contribuyen” (El País Valencià és una de les autonomies que més aporten al conjunt de l'Estat tot i estar en el lloc dotzè de les 19, mentre que Aragó que està al lloc sisè, per damunt de la mitjana és receptor net)
- “Pagan las personas, no los territorios”: els impostos no els paga la comunitat autònoma sinó les persones. Cert, però una bona part de la despesa no es fa a unes persones sinó que són inversions en infraestructures i projectes de diferents territoris. Ni tampoc és el mateix pagar a l'Estat sense saber i poder decidir què retornen, que si nosaltres recaptem impostos al País Valencià i som solidaris amb la resta. Llavors sí que es pot parlar de solidaritat i no de robatori. Si aquest fóra un bon sistema de finançament, els navarresos s'haurien acollit al règim de finançament general i haurien abandonat el seu sistema de concert.
- “Todos los Españoles són iguales” Els valencians volem ser “tant espanyols” com els extremerys o els lleonesos que cada any reben fons d'altres comunitats i tenen una renda per càpita per sobre de la mitjana. O millor com els navarresos, que tenen recaptació d'impostos pròpia i paguen el cupo a l'Estat amb un sistema de concert econòmic. Amb les dades a la mà, el lloc que se'ns reserva dins d'Espanya és el de colònia tributària, i el de pagar i callar.

GRÀFICA 12. GRANS ESDEVENIMENTS I DÈFICIT FISCAL (EN MILIONS D'EUROS). ELABORACIÓ PRÒPIA



Una de les constants durant les dues darreres legislatures, amb un govern del PSOE a Madrid i amb el govern del PP a la Generalitat Valenciana ha estat la discriminació a què ens sotmetia el govern espanyol. Aquesta discriminació ha existit, com ja hem vist, però no ha estat un tret privatiu dels governs del PSOE, sinó que també s'ha donat amb el PP. A més a més, cal recordar tot el seguit d'inversions i projectes de dubtosa rendibilitat que ha impulsat el PP valencià, i que han hipotecat part de les finances de la Generalitat Valenciana.

Tot sovint el discurs de l'oposició s'ha basat en la denúncia de la corrupció i del malbaratament de recursos per part del Partit Popular en grans esdeveniments. Tot i que és cert, moralment reproable i fins i tot en alguns casos constitutiu de delictes, no podem obviar que la major responsabilitat en l'asfíxia actual de la Generalitat Valenciana va causada per l'espoli fiscal i no tant per la mala gestió.

5. DE LA COLÒNIA TRIBUTÀRIA A LA SOBIRANIA FISCAL

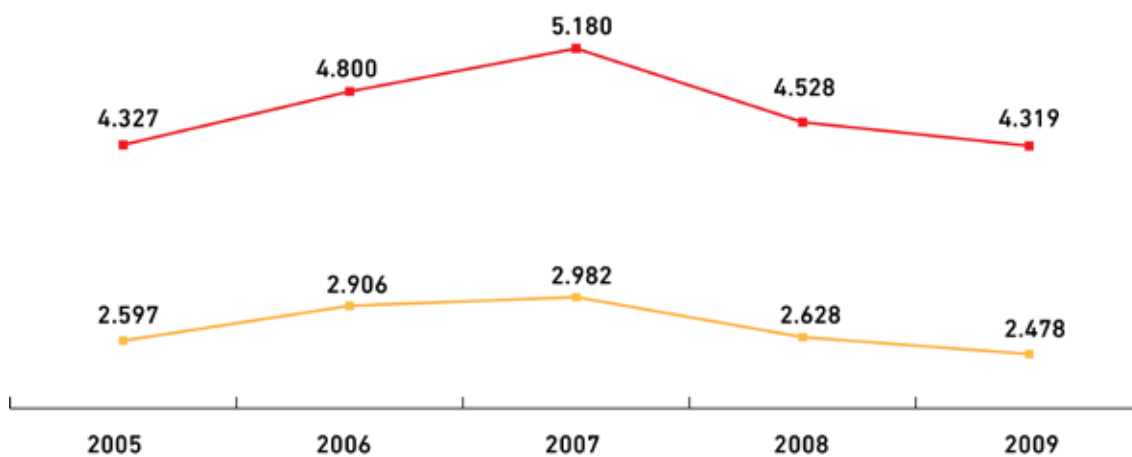
En els darrers mesos, amb el context d'asfíxia econòmica i amenaça d'un nova intervenció per part del Govern Central, des de diferents àmbits s'ha posat damunt la taula el debat sobre el finançament del País Valencià. El Partit Popular, que durant la bonança econòmica i l'oposició al govern ha mantingut la defensa de l'Estat Autòmic, amb l'actual context no ha dubtat en engegar una deriva recentralitzadora amb l'amenaça de recuperar competències i fins i tot el cessament de consellers i regidors de governs autonòmics i ajuntaments que no compliren amb els objectius de dèficit públic que fixa el Ministeri de Hisenda i Administracions Públiques (mentre que la majoria del dèficit el genera el govern central i no les autonomies).

Aquest debat, que ha arribat fins i tot a les Corts Valencianes, mitjançant l'aprovació unànim d'una declaració en favor d'un millor finançament per part de tots els grups parlamentaris s'ha tancat, almenys en l'àmbit polític, en fals. La demanda de les Corts, es limita a la correcció del model de 2009, per tal d'equiparar el finançament valencià a la mitjana de les CCAA de règim comú. Aquesta correcció però, es limita a 1018 milions d'euros, de manera que no re-soldria en cap cas l'actual situació d'asfíxia.

Per altra banda, l'Associació Valenciana d'Empresaris (AVE) també ha elaborat un document on destaca el mal finançament dels valencians, tot i elaborant una proposta similar a l'aprovada a les Corts Valencianes. Des d'altres àmbits també s'ha reclamat el que s'ha anomenat "deute històric de l'Estat Espanyol amb el País Valencià" que suposaria al voltant de 8400 milions d'euros addicionals, però que tampoc suposarien una millora estructural del finançament ja que el es poc més de l'equivalent al dèficit fiscal d'un any.

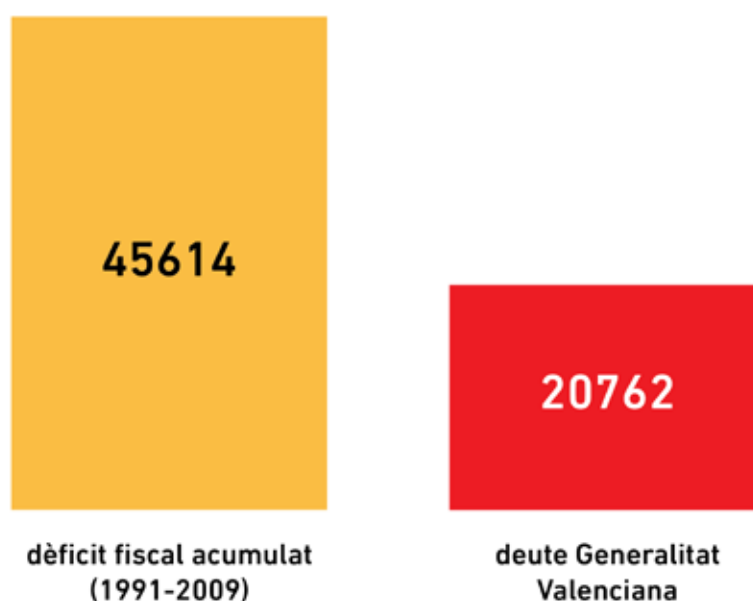
En canvi, des d'Esquerra Republicana del País Valencià, apostem per deixar de ser una colònia tributària per a poder exercir la nostra sobirania fiscal. En aquest sentit defensem l'establiment d'un sistema de concert econòmic com el que tenen bascos i navarresos en què els valencians tinguem la clau i la caixa.

GRÀFICA 13. COMPARACIÓ DE LES CCAA AMB RÈGIM COMÚ VS. CONCERT ECONÒMIC (2005-2009) EN EUROS PER HABITANT. FONT: MINISTERIO DE HACIENDA



Com es veu clarament a la gràfica les CCAA que tenen un sistema de concert econòmic tenen, de mitjana, el doble de recursos econòmics que els territoris sota règim comú. D'aquesta manera els valencians si tinguérem un sistema de concert podríem afrontar els reptes de la crisi i poder fixar les bases d'un nou model productiu basat en l'economia del coneixement, i que és la base de les economies més sòlides d'Europa i el món.

GRÀFICA 14. DÈFICIT FISCAL ACUMULAT (1991-2009) VS. DEURE GENERALITAT VALENCIANA (EN MILIONS D'EUROS). ELABORACIÓ PRÒPIA



Si al País Valencià hi haguera un règim de concert econòmic, és a dir sense dèficit fiscal amb l'Estat, l'endeutament de la Generalitat Valenciana no s'haguera produït, perquè el dèficit fiscal estimat del 6,3 del PIB entre el 2002 i el 2009, es de 45614 milions d'euros, mentre que el del deute de la Generalitat Valenciana a l'any 2011 és de 20762 milions d'euros. D'aquesta manera a més de tenir les finances sanejades, no hauríem de fer retallades tant greus com les que s'estan duent a terme en els pilars del nostre benestar, com són la sanitat, l'ensenyament o la protecció social, al mateix temps que podríem invertir en projectes estratègics per a sortir de la crisi com és el corredor mediterrani. No podem obviar que, l'espai que articula el corredor mediterrani, correspon a l'onzena megarregió econòmica del món i a la cinquena d'Europa, una oportunitat que no podem deixar perdre.

Una altra de les oportunitats estratègiques que els valencians hem perdut per no disposar dels nostres propis recursos, ha estat articular un sistema financer propi. En aquest sentit en menys d'un any hem perdut el teixit financer propi (CAM, Bancaixa, Banc de València) amb què podríem haver iniciat el projecte de banca pública valenciana per tal de poder obrir el crèdit a les famílies i a les petites i mitjanes empreses. Lluny d'aquest objectiu, la CAM ha estat regalada al Banc Sabadell per un sol euro, el Banc de València ha estat intervingut pel Banc d'Espanya i pendent de la seua venda i Bancaixa ha protagonitzat, després de la seua fusió amb Caja Madrid i d'altres entitats, la primera nacionalització parcial, per no dir rescat, per part de l'Estat, amb un import de 12.000 milions d'euros, quantitat similar als darrers decrets de retallades en sanitat i educació.

Tal com exposava el professor d'economia de la Universitat Jaume I, Celestí Gimeno "cal que els dirigents del País Valencià es posen a l'altura de les circumstàncies històriques que vivim. Cal que se'n adonen que el dèficit fiscal valencià és això: valencià, la qual cosa vol dir que "és de tots els valencians", dels que voten al Partit Popular i al Socialista passant per Esquerra, dels valencians castellanoparlants i dels catalanoparlants passant pels que parlen romanès o àrab si paguen impostos, dels valencians catòlics i dels valencians musulmans passant pels budistes, dels valencians de tota la vida i dels nouvinguts, dels empresaris que pateixen unes infraestructures deficitàries i dels treballadors i classes mitjanes que no tenen suficients ambulatoris, hospitals, escoles o residències de la tercera edat"

Des d'Esquerra Republicana del País Valencià, som escèptics amb la possibilitat de l'establiment d'un sistema de concert econòmic al País Valencià. L'actual deriva recentralitzadora de l'Estat Espanyol i els reiterats incompliments amb els diferents territoris de l'Estat Espanyol deixa un marge pràcticament inexistent de negociació i menys per a alterar el seu statu quo a què tant d'esforç han dedicat a mantindre.

Aquesta crisi és la constatació de la fallida definitiva de l'Espanya de les autonomies, que ha arruïnat al País Valencià. Mentre la situació econòmica ho ha permès, des de l'Estat s'ha mantingut el projecte de l'autonomisme. Ara, amb l'actual context, s'afanyen a especular amb el retorn de competències i la regressió a l'Espanya centralitzada. Amb aquesta situació els valencians i les valencians només tenim una sortida: seguir avançant per bastir una majoria social que ens permeta assolir un Estat Propi. Ens hi va el futur.